ος Ε' — Αριθμος 321 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 20 Νοεμβριου 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
νομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀνέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Π. Φέρμπου*,(συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*,(συνέχ.) —*Emma Ferruggiá* : Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ,διήγημα. (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Ἀνύψου διὰ τῆς χειρὸς τὸν δέσμιον (Σελ. 34).

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' Ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ\ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν *Αἰσώπου*, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. *Θέμου Ἀντίνου*.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ\ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Τρεχανέμης μόλις εἶδε τὸν Ρωβέρτον ἀφανιζόμενον ἐν νεφέλῃ κονιορτοῦ, καὶ παρευθὺς ἐλύθη ὁ γλωσσοδέτης του. Καὶ πᾶσαι αἱ ὕβρεις αἱ ἀπό τινων στιγμῶν τρέχουσαι εἰς τὴν γλῶσσάν του καὶ μετὰ δυσχερείας κρατούμεναι, ἐξεχύθησαν ἐκ τοῦ στόματός του ὡς χείμαρρος ὁρμητικός. Ἔπληξε διὰ τῆς πυγμῆς του τὸ τραπέζιον, ἐφ' οὗ ἔκειντο τὰ δόμινα, καὶ ἀνεπήδησαν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης.

— Ἄχ! βρωμόσκυλο! ἀνεφώνησεν ὠρυόμενος καὶ ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς, ἄχ! φουλάντζα τοῦ διαόλου! Ποῦ θά μου πᾷς; Θά μού το πληρώσῃς αὐτὸ ποῦ μούκαμες! Δὲν θά σ'ἀφήσω ἐγὼ νάγιάσῃς! Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν ἀφιλότιμο νά μ' ἔχῃ δεμένο τρεῖς ὥραις 'ς τὸ δένδρο; γιατί; γιὰ δύο τρεῖς παλῃολαγούς! Καὶ εἶχε καὶ μοῦτρα καί το εἶπε πῶς μ' ἔδεσε. Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ ἀδελφέ, ἀκοῦς ἐκεῖ κατάστασι πραγμάτων! Μ' ἔπιασε μὲ προδοσία, τί νά σου κάνω, ἂν τον ἐπρόφθανα δὲν θά μου γλύτωνε ἀπ' τὰ χέρια μου...

— Ἔλα δὰ σὺ πάλι, Τρεχανέμη, καὶ μή μας κάνῃς τὸ παλληκάρι, εἶπεν ὁ Μαδητής, μιὰ χαστουκιὰ νά σου καταιβάσῃ σὲ φθάνει, δὲν θέλεις ἄλλη...

— Ἀμ' δέ! Ὅταν ξαναπάω, 'ξέρω ἐγώ! θὰ πάρω καὶ τὸ τουφεκάκι μου! Καὶ ὅπως με βλέπεις καί σε βλέπω, θὰ σού τον συγυρίσω ἐγὼ τὸν μαντράχαλο!

— Ἔλα σκόλα τώρα, Τρεχανέμη, καὶ τὰ λὲς ἔτσι γιὰ νὰ ξεθυμάνῃς, εἶπεν ὁ Φλέρης, ἄφησε τῆς ἀνοησίες... Τώρα ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Περασμένα ξεχασμένα.

— Ἐγὼ νά το ξεχάσω! εἶπεν ὁ λαθροθήρας καὶ ἡ ὄψις του ἦτο σκυθρωπὴ καὶ στυγνή... Αἴ, καὶ νά το μάθουν, τί ἔχει νὰ γίνῃ! Ψυχὴ δὲν θὰ 'βρεθῇ νὰ 'πῇ πῶς ἐγὼ ἔφταιξα... Ἄχ! αὐτοὶ οἱ Κλαιρεφόν! Πότε θἄρθῃ ἐκεῖν' ἡ χρυσῆ 'μέρα, ποῦ θὰ λογαριασθοῦμε!...

Καὶ ἐκστομίσας φρικώδη βλασφημίαν, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν Φλέρην μετὰ βλέμματος ἀπαισίου καὶ εἶπεν :

— Κατάλαβες, κὺρ Φλέρη; ἂς πάρῃ ἀπάνω του τὸν πατέρα ὁ κύριος Καρβαγάν... καὶ ἐγώ τον παίρνω ἀπάνω μου τὸν υἱόν...

Ὁ Γεώργιος, ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Τρεχανέμη περὶ τῆς μυσαρᾶς ταύτης συνεργασίας, καὶ τῆς παραβολῆς τοῦ πατρός του καὶ τοῦ καθάρματος, ἠγέρθη βιαίως καὶ φλογερὸς ἐξ ὀργῆς ἀνεφώνησε :

— Σοῦ ἀπαγορεύω, κάθαρμα, νὰ ἐκστομίσῃς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Καρβαγάν.

— Καὶ γιατί τάχατες; ἠρώτησεν ὁ Τρεχανέμης εἰρωνικῶς καὶ ἀπειλητικῶς.

— Διότι εἶνε πατήρ μου.

Αἱ τέσσαρες αὗται λέξεις τοῦ Γεωργίου Καρβαγὰν παρήγαγον ἄμεσον μεταβολὴν εἰς τὴν στάσιν τῶν τριῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ μὲν Πουρτοᾶς εὐθὺς ὤθησε πρὸς τὸν Γεώργιον ἕδραν ἵνα καθίσῃ, ὁ δὲ Φλέρης ἔσπευσε νὰ ἀποτινάξῃ διὰ τῶν δακτύλων του τὴν κόνιν τῆς πενιχρᾶς καὶ ἀκαθάρτου *ρεδιγκότας του* καὶ διώρθωσε τὸν τετριμμένον λαιμοδέτην του, ὁ δὲ Τρεχανέμης ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μαντήλιον τὸ χρησιμεῦον ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κυρία Πουρτοᾶ ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐξέδρας της ἠυδόκησε νὰ μειδιάσῃ...

— Ἀ! εἶσθε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρβαγάν! εἶπεν ὁ λαθροθήρας μετ' εὐρείας λόγου... Τότε ἀλλάζει!.. Ὁ κύριος Καρβαγὰν εἶνε, βλέπετε, 'δικός μας ἄνθρωπος καὶ οὔτε ἕνα λαγὸν δέν του ἐπείραξα ποτὲ 'ς τὸ δάσος του... Καὶ ἔχει κἄτι λαγούς; μὰ τί λαγούς! Ἐγὼ γιὰ τὸν κύριον Καρβαγὰν γίνομαι θυσία... Ἂν ἤθελε μάλιστα νὰ πάρῃ τὴν κόρη μου 'ς τὸ σπίτι του ὑπηρέτρια, τοῦ τὴν ἔδινα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ἂν καὶ ἔχῃ λιγουλάκι 'ψηλὴ τὴ μύτη της. Μά της ἀξίζει τῆς καϋμένης! εἶνε σὰν τὸ κρύο τὸ νερό, εἶνε ἕνα πουλαδάκι! Ἀ τῆς δημοτικὲς ἐκλογὲς ἐμένα εἶχεν ἀντιπρόσωπό του, καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔγινε δήμαρχος, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κύριοι, 'ξέρουν τί καμάρι εἶχα, καὶ γιατί τάχα νὰ μὴ καμαρώνῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φίλου του!.. Ἄχ! τὸν ἀγαπῶ τὸν κύριον Καρβαγάν, ὅσο σιχαίνομαι ἐκείνους ἐκεῖ τοὺς ἀντικρινούς! Μὰ μή σε μέλῃ, καὶ αὐτὸς δὲν τοὺς χωνεύει... καὶ αὐτὸς θά τους βγάλῃ ἀπάνω ἀπὸ τὴ ράχι μας...

Καὶ ταῦτα λέγων ἔτεινε τὴν πυγμήν του πρὸς τὸν λόφον, ἐφ'οὗ ὑψοῦτο μεταξὺ τῶν δένδρων ὁ πύργος Κλαιρεφόν, καὶ ἀνεφώνησεν :

— Ἄχ! λῃστή! τί νὰ σοῦ κάνω! Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὲ δέσῃ 'στὸ δένδρο, σὰν νὰ ἤμουν κ'ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί!.. Μὰ θὰ τὸ πληρώσῃ! ἀλλιῶς φαρμάκι νὰ γενῇ αὐτὸ ποῦ πίνω τώρα.

Καὶ ἁρπάσας τὸ ποτήριον τοῦ ζύθου, ὅπερ εἶχε κομίσει ὁ Πουρτοᾶ χάριν του, ἔπιεν αὐτὸ ἀμυστί.

— Γιὰ νά σου 'πῶ, Τρεχανέμη, ἀνεφώνησεν ἀγανακτῶν ὁ κάπηλος, δὲν ἔχομεν ὄρεξι νὰ σ' ἀκοῦμε μία ὥρα τώρα μὲ τὸ ρωλόϊ... Καλλίτερα ν' ἀκούσωμεν τὸν κύριον ἐδῶ, τὸν ὁποῖον ξαναβλέπομεν μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν... Σᾶς ἐγνώρισα μικρόν, τοσουλάκι, κύριε Γεωργάκη μου, καὶ ὅταν ἐβγαίνατε περίπατον μὲ τὴν ἀξιόλογον κυρίαν μητέρα σας, πολὺ συχνὰ σᾶς ἔβλεπα εἰς τὸ κατάστημά μου... Ὤ! τώρα ἄλλαξε πολύ... Μὰ καὶ σεῖς δὲν πᾶτε 'πίσω!... Τί σωστὸς νέος ὅπου ἐγίνατε, ὅπου τότε εἶσθε δηλαδὴ χωρὶς νὰ σᾶς προσβάλω...

— Δὲν μὲ προσβάλλετε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, νεύων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σύννους· τίς οἶδε τί ἐσκέπτετο. Πράγματι τὰ πάντα μετεβλήθησαν... καὶ ἄνθρωποι καὶ πράγματα...

— Καὶ ποῦ εἶσθε ἀκόμη! ἐντὸς ὀλίγου θὰ μεταβληθοῦν ἔτι μᾶλλον, εἶπεν ὁ Φλέρης... Ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν πόλεμον, κύριε Καρβαγάν, πόλεμον μεταξὺ τοῦ πατρός σας καὶ τοῦ μαρκησίου Κλαιρεφόν. Ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη ὑφίστανται αἱ ἐχθροπραξίαι καὶ πλησιάζομεν εἰς τὴν λύσιν. Καὶ ὁ πατήρ σας δὲν χωρατεύει... Ἤλθατε ἴσα ἴσα εἰς τὴν ὥραν διὰ νὰ εἶσθε παρὼν εἰς τὴν νίκην. Καλῶς ὡρίσατε, κύριε Γεώργιε!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ γραμματεὺς ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν νέον, ὅστις ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν προτεινομένην δεξιάν, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ τὴν θλίψῃ, ἀλλὰ τὴν ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ.

Ἀλλοῦ εἶχε τὸν νοῦν του ὁ Γεώργιος, ἱστάμενος ὄρθιος καὶ ἀκίνητος. Πρὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ διήρχετο ἡ πρωϊνὴ συνάντησις. Ἔβλεπεν ὡς ἐν ὁράματι, νεάνιδα ἔφιππον, περιπατοῦσαν βραδέως ὑπὸ τὸν δροσερὸν θόλον τῶν δένδρων καὶ παρακολουθουμένην ὑπὸ μεγάλου λαγωνικοῦ. Ἄγνωστός τις ἐπήδησεν ἀπό τινος ὑψώματος εἰς τὴν ὁδόν, ἐν ᾗ αὐτὴ ἐβάδιζε, καὶ διέκοψεν ἀποτόμως τὸν δρόμον της, ἐρωτῶν πληροφορίας περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε νὰ λάβῃ, διότι εἶχεν ἀποπλανηθῆ. Ἐκείνη δὲ ἀσμένως μὲν ἀλλὰ καὶ σοβαρῶς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν ὁδόν. Τὴν ὥραν δὲ καθ' ἣν ἔμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσι, τὴν παρεκάλεσεν ὁ νέος μετὰ σεβασμοῦ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἦτο δὲ ἡ κόρη τοῦ Κλαιρεφόν, περὶ οὗ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἦτο ἐχθρὸς τοῦ πατρός του. Τῷ ἐφαίνετο τότε ὅτι κατέβαινε σκιά τις ἐπὶ τῆς νεάνιδος καὶ τὴν ἔβλεπε μελανειμονοῦσαν, κλίνουσαν τὴν κεφαλήν της ὑπὸ βαρυτάτης μερίμνης καὶ ἀγωνίας καὶ τὸ εὔμορφον αὐτῆς πρόσωπον κατασκαπτόμενον ὑπὸ τῆς λύπης. Ἐβάδιζε σιωπηλή, ἐρυθροῦς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσηλωμένους κατὰ γῆς, μόνη, ἄνευ συνοδίας, ὡς ἐγκαταλελειμμένη. Ἡ χλοερὰ καὶ ἀνάθοστεφὴς ὁδὸς εἶχεν ἀπολέσει τὴν θερινὴν αὐτῆς λαμπρότητα, τὰ δένδρα γεγυμνωμένα καὶ ἄφυλλα, κατάμαυρα καὶ ψυχρὰ ἔφρισσον ὑπὸ τοῦ παγεροῦ βορρᾶ καὶ

ἐκ τῆς εἰκόνος ταύτης προέβλεπέ τις συμφορὰν ἐπικειμένην!

Πῶς εὑρίσκετο αὐτὴ ἐκεῖ μόνη; Ποῦ ἦτο ἆρά γε ὁ πατήρ; τί εἶχε γίνει ὁ ἀδελφός, ὁ βίαιος καὶ τραχὺς νέος, ὃν μόλις εἶχεν ἴδῃ πρὸ μικροῦ; Πῶς ἡ στυγνὴ ἐρημία περιεκύκλωσε τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην, καὶ διατί ἔκλαιε; Κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀθλίων, οἵτινες περιεκύκλουν αὐτήν, ὁ αἴτιος ὅλου τούτου τοῦ πένθους καὶ τῆς κατηφείας ἦτο πράγματι ὁ γηραιὸς Καρβαγάν.

Ὁ Γεώργιος ἐθλίβετο σφόδρα, διανοούμενος ταῦτα. Ἠρώτησεν ἑαυτὸν τεταραγμένος διατί ᾐσθάνετο αἴφνης τοσαύτην συμπάθειαν πρὸς τὴν νεάνιδα ταύτην, ἥτις τὴν προτεραίαν ἦτο ὅλως ἄγνωστος αὐτῷ. Ἠσθάνθη δὲ σφοδρὰν ἀγωνίαν, διανοούμενος ὅτι ἡ νεᾶνις αὕτη ἔμελλε νὰ ὑποστῇ ὀδύνην, καὶ ὅτι ὁ ἐργάτης τῆς ὀδύνης ἔμελλε νὰ εἶνε ἐκ τοῦ οἴκου Καρβαγάν! Ἐπέπρωτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἔχων τὸ ἐπίφοβον τοῦτο ὄνομα, ἐπέπρωτο νὰ μισηθῇ ὑπ' αὐτῆς; Ἀκριβῶς ὅτε ἑλκόμενος ὑπὸ ἀκαταβλήτου συμπαθείας, ἔμελλε νὰ προσπέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς νὰ διαδηλωσῃ τὴν ἀφοσίωσίν του, νὰ ἀποδυθῇ εἰς ὑπεραν θρώπους ἀγῶνας, ἵνα ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς καὶ τὴν εὔνοιαν, ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἦτο ἤδη ἄξιος τῆς ἀποστροφῆς αὐτῆς καὶ τῆς περιφρονήσεως, δυστυχῶς ἄνευ τινὸς ἐλπίδος συγγνώμης.

Ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν ὅτε γηραιὸς μαρκήσιος Κλαιρεφὸν καὶ ὁ ἀθλητικὸς βίαιος Ροβέρτος, ἀπέμεινε δὲ μόνη ἐκείνη, ὡς ἐνσάρκωσις τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, αὐτὴ μόνη ἀπειλουμένη καὶ κινδυνεύουσα. Μετὰ χαρᾶς δὲ πάντες προανήγγελλον τὸν δεινὸν ὄλεθρον· αὐτὴ ἦτο τὸ θῦμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανηγύριζον τὴν προσεχῆ αὐτῶν νίκην, καὶ οἵτινες συνέχαιρον αὐτῷ τούτῳ τῷ Γεωργίῳ, ὅστις ἀσμένως ἤθελε καταστρέψῃ αὐτούς, συνέχαιρον ὅτι ἦλθεν ἐν καιρῷ ἵνα μετάσχῃ καὶ αὐτὸς τῶν λαφύρων!

Ἀνεγείρας ὁ Γεώργιος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἶδεν ὅτι οἱ περιστοιχίζοντες αὐτὸν εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Ἀπό τινων στιγμῶν μετὰ τοὺς πανηγυρικοὺς λόγους τοὺς ὑπὸ τοῦ Φλέρη ἐκσφενδονισθέντας, ἐφαίνετο σύννους, ἄφωνος, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἤδη ἔψαυσε διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ μέτωπόν του, καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ σαφέστερον τὰ κατὰ τοῦ Κλαιρεφὸν τεκταινόμενα, εἶπε, προσπαθῶν νὰ φανῇ μειδιῶν:

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλῶς ὥρισες. Ἀλλ' ὅμως ἀφήσατέ με νὰ σας εἴπω ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τόπον, ὅπου θὰ ἐθεωροῦντο εὐτελέστατα τὰ συμφέροντα, τὰ ὁποῖά σας ἔχουν ἐδῶ ἄνω κάτω. Ἐπεριηγήθην τὰς ἀγριωτάτας ἐπαρχίας τῆς Ἀμερικῆς, εἶδον κτήματα ἐκτάσεως δέκα ἑκατομμυρίων στρεμμάτων, ὅπου ἔβοσκον ἀναρίθμητα ποίμνια καὶ τὰ ἐφύλαττον ὁλόκληροι ἴλαι ἐφίππων ποιμένων. Ἐπανερχόμενος μετὰ ἓν ἔτος εἰς χώρας, τὰς ὁποίας ὅτε πρῶτον διῆλθον εἶχον εὕρῃ ἀπεράντους ἐρήμους, ἀνεκάλυψα χωρία, τὰ ὁποῖα ἐξεφύτρωσαν ὡς διὰ μαγείας. Διῆλθον ἔφιππος ὅρη, ὅπου ἄργυρος εἶνε οἱ χάλικες τῶν ὁδῶν, καὶ εἶδον λίμνας πετρελαίου, αἱ ὁποῖαι περιέχουν πετρέλαιον ἀρκετὸν νὰ φωτίζῃ ἐπὶ δέκα ἔτη ὅλην τὴν Εὐρώπην. Περιεπάτησα εἰς ἀγροὺς τῶν ὁποίων ἡ φυτικὴ γῆ ἔχει βάθος πέντε μέτρων, καὶ οἱ στάχεις ὕψος ὅπου εἰμπορεῖ νὰ κρυφθῇ ἄνθρωπος ὄρθιος. Παρευρέθην εἰς τὴν θαυμασίαν καὶ ἀδιάλειπτον πορείαν τῆς προόδου ἡ ὁποία ὁλόκληρον κόσμον κατορθώνει νὰ μεταμορφώσῃ. Μετὰ δέκα ἐτῶν ἀπουσίαν ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, καί σας εὑρίσκω ἀπησχολημένους εἰς τὴν αὐτὴν περιπλοκήν, ἐξημμένους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μίσους, διαφλεγομένους ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας. Ἀξιόλογα! φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ὡραίᾳ πατρίδι μας τὰ πάντα ἐκανονίσθησαν, τὰ πάντα ἐρρυθμίσθησαν, τὰ πάντα ὡρίσθησαν, καὶ ἔχετε καιρὸν νὰ χάνετε καὶ εἰς ἐπουσιώδη ζητήματα. Θὰ παρασταθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ παιγνίδι, ἀφοῦ με προσκαλεῖτε, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ὀλίγον ἀηδιάσει, καὶ σάς το προλέγω νά το εἰξεύρετε δέν σας ὑπόσχομαι ὅτι θὰ λάβω ἐνεργὸν μέρος.

Καὶ ἀνεκάγχασε θορυβωδῶς.

Ὁ γέλως οὗτος τοῦ Γεωργίου δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν γραμματέα, ὅστις ἀπεδοκίμασε τὸν υἱόν, τὸν μετὰ τηλικαύτης περιφρονήσεως ἀποφαινόμενον περὶ ζητήματος, ὅπερ ὁ πατήρ του περὶ πλείστου ἐποιεῖτο. Ἐνόμισε λοιπὸν ἐπάναγκες νά τον παροξύνῃ καὶ νά τον πείσῃ νὰ εἶνε ὀλιγώτερον ἀδιάφορος. Ὅθεν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐδῶ δὲν πρόκειται, κύριε Καρβαγάν, οὔτε περὶ λιμνῶν πετρελαίου, οὔτε περὶ ἀργυρωρυχείων, οὐδὲ περὶ ἀγρῶν οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην λιπάσματος. Ἡμεῖς δὲν ζῶμεν εἰς τὸν τόπον τῶν θαυμάτων, ἀλλὰ ζῶμεν ἐδῶ, εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅπου εἶνε σπάνια τὰ μεγάλα καὶ εὔκολα κέρδη, καὶ ὅπου ἐπωφελὴς ἐπιχείρησις ἀξίζει τὸν κόπον νὰ φροντίζῃ τις περὶ αὐτῆς καὶ νά την παρατείνῃ. Ἐδῶ λοιπὸν πρόκειται, κύριε Γεώργιε, περὶ τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου· καὶ ὁ λόφος οὗτος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἓν ἑκατομμύριον στρέμματα, ὁ χέρσος, ὁ σκεπασμένος ἀπὸ ἐρείκας καὶ χόρτα περικλείει εἰς τὰ σπλάγχνα του ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων... Ὁ μαρκήσιος Κλαιρεφόν, ὁ ὀνειροπόλος αὐτὸς ἄνθρωπος εἰργάζετο τὸν λόφον τοῦτον, ἀλλ' εἰς τὰς χεῖράς του εὑρισκόμενος ἔγινε πηγὴ ζημίας καὶ καταστροφῆς. Ἀλλ' ὅταν ὅμως περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός σας καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ὦ βεβαίως θὰ ἀποβῇ πηγὴ κέρδους καὶ εὐτυχίας. Ὅλος ὁ τόπος, βλέπετε, ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ νὰ ἀλλάξουν κύριον τὰ κτήματα τοῦ Κλαιρεφὸν καὶ δὲν θὰ εἶσθε πολὺ δυστυχής, κύριε Γεώργιε, ἐὰν κατοικήσετε εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐπάνω τὸν πύργον, διότι ὅσον καὶ ἂν εἶνε σεσαθρωμένος, πάλιν ἔχει καλλιτέραν ὄψιν τῆς οἰκίας τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς.

Αὐτομάτως ὁ νέος ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἀνοίξας αὐτὴν εἶδεν αἴφνης ἀπέναντί του ἐξαπλούμενον τὸ δάσος τοῦ Κλαιρεφὸν ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου. Αἱ λόχμαι ἦσαν ἔρημοι, βαθεῖαι, καὶ σιωπηλαί. Μακρόθεν ἠκούετο τὸ μονότονον καὶ λυπηρὸν ᾆσμα τοῦ κόκκυγος. Πέραν δὲ τῶν σκιερῶν ἐκείνων δρυμῶν ὄπισθεν τῶν τοίχων ἐκείνων εὑρίσκετο ἡ νεᾶνις, ἣν ἐμελέτα ἤδη νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ προστατεύσῃ. Ἱκανὸν διάστημα ἐμεσολάβει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης, τουτέστι ὅλον τὸ πλάτος τῆς ἀγόνου ἐκείνης φάραγγος, τῆς ἐγκλειούσης ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς τοὺς ὑπὸ τοῦ Φλέρη μνημονευθέντας θησαυρούς. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἀδιάβατον ἦτο τὸ χώρισμα τὸ ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ μαστιγίου χαραχθέν, ὅπερ εἶχε διασχίσῃ τὸν ἀέρα συρίζον, ὅτε αὐτὸς ἐξεστόμισε τὸ ὄνομά του, τὸ ἐπίφοβον ὄνομα Καρβαγάν, τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ἀγωνιῶντα ὦτα ὡς οἰωνὸς ὀλέθρου καὶ καταστροφῆς.

— Περίφημο δάσος!... ἐψιθύρισεν ὄπισθεν τοῦ Γεωργίου ἡ βραγχώδης φωνὴ τοῦ Τρεχανέμη.. . Καὶ εὔμορφο παλατάκι. . . Πηγαίνει κάθε 'μέρα ἡ κόρη μου καὶ δουλεύει... Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὰ μαθαίνω ὅλα...

— Λογαριάζω νὰ κόψω δύο χιλιάδες δένδρα, προσέθηκεν ὁ Μαδητὴς μεθ' ὑπερβαλλούσης φαιδρότητος, καὶ πάλιν νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ σκιά ...

— Κάτι θὰ τσιμπήσωμε, δὲν εἶν' ἀλήθεια, μπάρμπα τεχνεμένε; εἶπεν ὁ πελώριος Πουρτοᾶς... Θὰ χρειασθοῦν *ταμπάγια* διὰ τὸν σιδηρόδρομον ... Ἐδῶ σε θέλω!

—Καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον εἶνε εἴκοσι στρέμματα, καὶ 'μεῖς 'ζέρομε πῶς νά τα βολέψωμε· μὰ θά σου γίνουν κάτι ὡραῖες βοσκές, εἶπεν ὁ ξυλέμπορος. Μπά! ἔχει ὁ Θεός!

Ἔπειτα δὲ συστρέφων περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρός του τὸν ἱμάντα τῆς ῥάβδου του εἶπεν:

— Αἴ εἴπαμε πολλὰ καὶ σώνει! Ἔχετε 'γειά! παιδιά! Κύριε Καρβαγάν, ὁ Θεὸς 'ς τὸ καλό.

Καὶ ἀφοῦ ἐτίναξε μετὰ πολλῆς δυνάμεως τὰς χεῖρας τῶν φίλων του καὶ ἀπεκαλύφθη πρὸ τοῦ Γεωργίου, ἀπῆλθε βαρυπατῶν καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ὀροπέδιον.

Ὁ Γεώργιος τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος διανοούμενος ἴσως ὅτι διερχόμενος τὸ δάσος καὶ παρελαύνων ὁ γέρων Μαδητὴς θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντήσῃ τὴν ἐπέραστον ἀμαζόνα. Ἔπειτα δέ, τρέπων ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν του, διενοήθη μετὰ ταραχῆς ὅτι οἱ Κλαιρεφὸν ἔζων περιστοιχισμένοι ὑπὸ ἐχθρῶν κρυφίων καὶ θανασίμων. Μήπως δὲν ἤκουσε πρότινων στιγμῶν αὐτὸν τὸν Φλέρη συνδιαλεγόμενον φιλικῶς μετὰ τοῦ Ροβέρτου; Ὁ Πουρτοᾶς δὲν ἐμειδία καὶ δὲν ἐφέρετο εἰς ἄκρον φιλοφρονητικὸς πρὸς αὐτόν; Καὶ ὁ Μαδητὴς συναλλαττόμενος διαρκῶς μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲν περιεφέρετο

καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ μετρῶν τὰς παλαιὰς φηγοὺς καὶ τὰς ὑψηλὰς δρῦς, καὶ ὑπολογίζων ἐκ τῶν προτέρων τὸ μέρος ὅπερ αὐτὸς ἔμελλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν διανομήν; Μήπως δὲν ἐφρόνει τὰ αὐτὰ ὁ φρικώδης Τρεχανέμης, οὗ ἡ θυγάτηρ εἰργάζετο ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κατάσκοπος τῆς ἀπαισίας ἐκείνης συμμορίας, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Καρβαγάν!

[Ἕπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα G. L. Heiberg

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶπον, ἀγαπητέ μοι αὐθέντα, ἐπανέλαβεν εὐθύμως ὁ γέρων. Ἡ συνδιάσκεψις ἔληξεν. Ἤδη ἔθεσα εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν τὸν ἄρτον καὶ τὸ μαχαίριον, εἰς ὑμᾶς ἀνήκει νὰ κάμετε χρῆσιν αὐτῶν. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ ὑπάγω πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις μὲ περιμένει εἰς τὸ ἐστιατόριον. Δὲν τὸν βλέπω παρὰ μόνον τὴν Κυριακήν, καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῷ ἀνήκω.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠγέρθη, ἀλλὰ δὲν ἐδείκνυε διάθεσιν ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ μοὶ εἴπητε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ μετά τινος ἀνυπομονησίας.

— Κάτι τι σπουδαιότατον, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μετὰ τρόπου μυστηριώδους.

— Ἄς ἀκούσωμεν.

— Φίλτατε Λεκόκ, αἱ συμβουλαί σας εἶνε ἀνεκτίμητοι, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας, διότι δὲν ἐφείσθητε αὐτῶν, σᾶς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θ' ἀκολουθήσωμεν αὐτὰς κατὰ γράμμα. Εἶσθε πάντοτε ὁ διδάσκαλος ὅλων μας, καὶ μόνον ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξιχνιάσετε τόσον μυστηριώδη ὑπόθεσιν.

— Μὲ κολακεύετε πολύ, ἀκριβέ μου φίλε, καὶ τοῦτο θὰ μὲ κάμῃ νὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

— Εἶνε ἀνωφελές, διότι ἰδοὺ ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον. Γνωρίζετε ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἡ θεωρία δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι τῆς πράξεως. Ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου διευθυντοῦ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνακριτοῦ, νὰ δεχθῆτε νὰ διευθύνετε ὑμεῖς ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσιν. Ἐὰν συγκατατίθεσθε θὰ σᾶς χορηγήσουν ὅ,τι ζητήσετε.

— Ἀ! Ἀ! Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἠθέλατε νὰ καταλήξετε; Λοιπόν, φίλτατέ μοι, κολακεύομαι λίαν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν οἱ κύριοι οὗτοι δεικνύουν, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐπιθυμίαν των, καὶ θὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσετε διατί. Γνωρίζετε ὄχι ἔχω υἱόν.

— Ναί, βέβαια, καὶ ἠξεύρω μάλιστα ὅτι δικαιοῦσθε νὰ ὑπερηφανεύεσθε δι' αὐτόν.

— Δέχομαι τὸν ἔπαινον, διότι τὸν ἀξίζει. Εἶνε ὁ εὐθύτερος νέος, καὶ ἡ ἀγαθωτέρα καρδία τοῦ κόσμου. Τὸν ἀνέθρεψα ὅσον ἠδυνήθην καλλίτερον, ἀπεκατέστη ἤδη, καὶ εἶνε εἰς τὰς παραμονὰς ν' ἀποκαταστῇ κάλλιον, διότι ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύεται θελκτικὴν νεάνιδα τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ ἥτις τὸν λατρεύει καὶ τῷ φέρει ὡς προῖκα μεγάλην περιουσίαν. Νυμφεύεται τὸν ἐρχόμενον μῆνα. Κρίνατε λοιπὸν ἂν ἔχω διάθεσιν ν' ἀναλάβω ὑπόθεσιν, ἥτις θ' ἀπορροφήσῃ ὅλον μου τὸν καιρόν.

»Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀγαπητός μου Λουδοβῖκος ἀγνοεῖ παντελῶς, ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰργάσθην δι' ἡμᾶς, καὶ ὅτι μέγα μέρος τῆς περιουσίας, ἣν θὰ τῷ ἀφήσω, ἐκερδήθη ἀπὸ καταδιώξεις κακούργων. Ἐπιθυμῶ ν' ἀγνοῇ τοῦτο πάντοτε. Ἐὰν ἤθελε τὸ μάθῃ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἠρυθρία δι' ἐμέ, διότι μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἰξεύρει τί ἀξίζω. Περὶ πολλοῦ ὅμως ποιοῦμαι νὰ μὴ τῷ δώσω ἀφορμὴν θλίψεως. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μνησικακήσετε ἐναντίον μου διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, διότι γνωρίζετε ὅτι ὁ κόσμος ἔχει ἀντιπάθειαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μας. Τούτων οὕτως ἐχόντων, πῶς θέλετε νὰ ἐπιληφθῶ τῆς καταδιώξεως ὑποθέσεως, καθ' ὃν χρόνον δὲν σκέπτομαι παρὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ μου; Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐργασθῶ ὀκτὼ ἡμέρας, χωρὶς αὐτὸς νὰ μὴ παρατηρήσῃ ἀλλαγὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν λοιπὸν πλέον περὶ τούτου, καθόσον μᾶλλον γνωρίζετε ἤδη τί ἀπαιτεῖται διὰ νὰ προβῆτε εἰς τὸ ἔργον, ὅπως ἐγὼ καὶ κάλλιον ἐμοῦ.

— Ὄχι, φίλτατε Λεκόκ. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν παρουσιάζεται, ὅπως αἱ ἄλλαι. Θὰ κάμῃ κρότον, αἱ ἐφημερίδες θὰ ὁμιλήσωσι, καὶ ἡμεῖς θὰ σκιαμαχῶμεν νομίζοντες ὅτι ἐργαζόμεθα. Ἡ καταδίωξις πρέπει νὰ διευθύνεται μυστικῶς, αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ δημοσιεύσωσιν ὅτι ἀπωλέσαμεν σχεδὸν τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρωμεν τὸν ἔνοχον, ἡ δὲ διεύθυνσις αὐτῆς πρέπει ν' ἀνατεθῇ εἰς ἄνθρωπον κατὰ τὰ φαινόμενα ξένον τῆς ἀστυνομίας, εἰς ἄνθρωπον ἐγνωσμένης ἱκανότητος, καὶ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἔχει τοιαύτην ἐντολήν. Τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος δὲν εἶνε παρὰ εἷς μόνος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν προϊσταμένων μου καὶ τὴν ἰδικήν μου.

— Μὲ καθυποχρεόνετε, ἀλλ' ἀπατᾶσθε... Ὑπάρχει τις, ὃν δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε, καὶ ὅστις ἔχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τ' ἀπαιτούμενα προσόντα. Εἶνε ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος *ἀνιχνευτής*, ὅστις ἦλθεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον πέρισυ, καὶ ὅστις, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σᾶς προσέφερεν σπουδαίας ἐκδουλεύσεις... Γνωρίζετε ποίνος θέλω νὰ εἴπω... ἔχει δύο ὀνόματα τὰ ὁποῖα, φαίνεται, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ λεξικὸν τοῦ Βουλιέ... δύο ὀνόματα μάχης...

— Τολβιὰκ δὲ Τιντσεμβραί! Ὁ διευθυντὴς αὐτὸν πρῶτον ἐσκέφθη, ἀλλά...

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη θὰ εἶνε ἐξαίρετος. Ἐξ ὅσων μοὶ εἴπον, εἶνε εὐφυέστατος, πανουργότατος, καὶ δραστηριώτατος. Ἔχει ἀνεξάρτητον περιουσίαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο δὲν εἶνε περιφρονητέον εἰς ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μεγίστην ἀκεραιότητα. Ἔχει πρὸς τούτοις τὸ πολύτιμον πλεονέκτημα νὰ μὴ εἶνε γνωσταὶ αἱ σχέσεις του μετὰ τῆς ἀστυνομίας, παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀρχηγούς. Εἶνε δεκτὸς εἰς τὰς συναναστροφάς, ὅπου ἔχει μάλιστα καὶ ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας. Διὰ καταδίωξιν ἡμιεπίσημον, θὰ δυσκολευθῆτε νὰ εὕρετε καλλίτερον. Καί, τώρα ἐνθυμοῦμαι, δὲν εἶνε αὐτός, ὅστις τὸ παρελθὸν θέρος σᾶς ἔτρυπωσε τὸν φονέα τῆς ὁδοῦ Σαβώ, τὸν κατάδικον ἐκεῖνον, ὅστις ἔτρεχεν εἰς τὰς *κοκότας* καὶ ἔπαιζε τὸν βακαρᾶν;

— Ναί, εἰργάσθη λίαν ἐπιδεξίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ αἱ σχέσεις του μὲ τὴν καλὴν κοινωνίαν τὸν ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὸ νὰ εὕρῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐζητοῦμεν πρὸ ἓξ μηνῶν. Τοὐναντίον ὅμως ἀπέτυχεν ὁλοτελῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς τῶν ἀδαμάντων τῆς Ἱσπανίδος δουκίσης.

— Δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτυγχάνῃ πάντοτε. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὴν φορὰν ταύτην θὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικώτερον. Ἔχετε ἀντίστασίν τινα κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης;

— Ὄχι ἀκριβῶς. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐμπνέει παρ' ἡμῖν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἐπακριβῶς διατί ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίαν, καὶ δὲν ἔχομεν ἐπαρκεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ παρελθόντος του.

— Εἶνε φανερὸν ὅτι ἡ εὐγένειά του δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς σταυροφορίας, ἀλλ' ἐὰν δὲν ἤθελον νὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρὰ τέκνα πατρικίων τοῦτο θὰ ὡμοίαζεν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ μαγειρεύσωσι μὲ χειρόκτια φαιοῦ χρώματος. Πιστεύσατέ μοι, φίλε μου, ὁ Τολβιὰκ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σᾶς χρειάζεται.

— Πρέπει βέβαια νὰ τὸν παραλάβωμεν, ἀφοῦ ὑμεῖς μᾶς ἐγκαταλείπετε, φίλτατε Λεκόκ. Θὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν κύριον διευθυντήν, καὶ διὰ νὰ τὸν καταπείσω θὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς γνώμης σας. Ἐν τούτοις, θὰ κάμω ἔναρξιν ἀπὸ τὴν συμβουλήν σας, ἀνοίγων τὴν θύραν εἰς τὸ βωβόν.

— Τὸ ταχύτερον θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον.

— Πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου ὁ βωβὸς θὰ εἶνε ἔξω. Ἔχω ἀκριβῶς προχείρους δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ὀργάνων μας. Θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ὅταν ἀγαπᾶτε... ἐκτὸς τῆς Κυ

...κῆς, εἶπε μειδιῶν ὁ κύριος Λεκόκ. Ὁ ...ουδοβῖκος ἀνυπομονῇ. Μετὰ μίαν ὥραν ἀναχωροῦμεν διὰ νὰ ὑπάγωμεν νὰ διέλθωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰς τῆς μνηστῆς του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠννόησεν, ὅτι ἡ ἀκρόασις ἔληξεν. Ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχαίου συναδέλφου του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας, ὅπως δοκιμάσῃ τὸ ὑποδειχθὲν σχέδιον ὑπὸ τοῦ ἐπινοητικωτέρου τῶν ἀστυνομικῶν ἀνιχνευτῶν παρελθόντων, ἐνεστώτων καὶ μελλόντων.

Ζ'

Διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κρατητήριον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Λεκόκ, δὲν εἶχε νὰ διατρέξῃ ἢ δύο κρηπῖδας καὶ τὴν Νέαν Γέφυραν. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα, διότι δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ δοκιμάσῃ τὸ σχέδιον, ὅπερ τόσον θερμῶς συνέστησεν αὐτῷ ὁ διακεκριμένος πρῴην ἀνιχνευτής, τὸν ὁποῖον εἶχε πρὸ μικροῦ συμβουλευθῇ. Ἤλπιζε πολὺ ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου, καὶ τὰς παρατηρήσεις εἶχε κάμῃ μόνον διὰ τὸν τύπον, διότι οἱ προϊστάμενοί του τῷ εἶχον ἀφήσει πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, κατανοοῦντες, ὅτι, ἐν τοιαύτῃ παραδόξῳ ὑποθέσει, θὰ ἦτο ὠφέλιμον ἴσως νὰ ἐξέλθῃ τῶν συνήθων κανόνων. Καὶ ἡ ἀστυνομία καὶ τὸ δικαστήριον ἦσαν σύμφωνοι νὰ προβῶσιν εἰς τὴν καταδίωξιν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ταχύτητος καὶ μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον πάταγον. Εἶχον ἀκολουθήσει τὴν λαμπρὰν τοῦ ἀρχηγοῦ ἰδέαν τοῦ νὰ μὴ θέσωσιν εἰς ἀντιπαράστασιν τὸ πτῶμα μετὰ τοῦ συλληφθέντος, ὁ δὲ βωβός, ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ κρατητήριον, ἀνακριθεὶς ἄνευ ἀποτελέσματος ὑπὸ δύο δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ γευματίσας μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, ἐκοιμᾶτο πρὸ δύο ὡρῶν τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος.

Ὑπῆρχε λοιπὸν ἐλπίς, ὅτι ἤθελεν ἐμπέσει εἰς ἣν τῷ ἔστηνον παγίδα, διότι δὲν ἐφαίνετο ὑποπτευόμενος ὅτι κατηγορεῖτο διὰ κακούργημα. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὸ κρατητήριον, συνοδευθεῖσα ἐν τούτοις ὑπὸ τῶν διατυπώσεων τῆς ἐγκαθείρξεως, δὲν ἐφάνη ὅτι προὐξένησεν αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐν στολῇ, οἱ φρουροῦντες χωροφύλακες, οἱ μεγάλοι μοχλοὶ τῶν θυρῶν, αἱ σιδηραῖ τῶν παραθύρων κιγκλίδες, ὅλα ταῦτα δὲν ἐξέπληξαν, πολλῷ μᾶλλον δὲν συνεκίνησαν αὐτόν. Δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐννοῇ ὅτι ἔθετον αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἦτο ἐν φυλακῇ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, καὶ εὑρίσκετο ἤδη ὡς ἐν τῷ οἴκῳ του.

Ἡ ἐγκαθείρξις αὐτοῦ ἐντὸς εὐρέος καὶ καλῶς φωτιζομένου δωματίου προφανῶς τὸν κατέθελξεν. Ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μετὰ περιεργείας τὰ ἐν αὐτῷ τυπικὰ ἔπιπλα. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οὐδέποτε εἶδε τόσον πολυτελῆ, πρὸ πάντων ὅμως ἡ κλίνη ἐνέπνεεν αὐτῷ θαυμασμόν. Διὰ νὰ τὸν καταπείσῃ νὰ κατακλιθῇ ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ἐδέησε νὰ τὸν προσκαλέσῃ διὰ χειρονομιῶν φιλοφρονητικῶν καὶ ἐπανειλημμένων, ἀφοῦ ὅμως ἅπαξ κατεκλίθη, ἤρχισε νὰ ρογχάζῃ παταγωδῶς.

Οἱ γινώσκοντες τὴν ὑπόθεσιν ὑπάλληλοι ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν τόσην ἀδιαφορίαν, καὶ ἐδήλουν ὁμοφώνως ὅτι ὁ μὲ εὐήθη φυσιογνωμίαν ὑψηλὸς οὗτος νέος ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἀναισθησίαν τοὺς μᾶλλον ἀπεσκληρυμένους κακούργους. Ὁ διευθυντής, μᾶλλον ἐπιεικής, ἐφρόνει ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἦτο βλὰξ ἢ τρελλός, τὴν γνώμην ὅμως ταύτην δὲν συνεμερίζετο ποσῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, καθόσον διέψευδον αὐτὴν ἄλλως τε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βωβοῦ, ὁσάκις δὲν ἐκράτει αὐτοὺς τεταπεινωμένους. Ὅταν, κατὰ τύχην, ἀνύψου καὶ προσήλου πρὸς τοὺς ἀνακρίνοντας αὐτόν, οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι ἐξέφραζον ταὐτοχρόνως τὴν γλυκύτητα, τὴν λύπην καὶ τὴν εὐφυΐαν.

Ὅθεν τὸ πρὸς λύσιν πρόβλημα ἔμενεν ἄθικτον, ἤγγικε δ' ἡ στιγμὴ ὅπως γείνῃ χρῆσις τοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου Λεκὸκ ὑποδειχθέντος στρατηγήματος. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξέλεξε δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ἀριθμῶν του, τὸν 29ον καὶ τὸν 33ον, ἐξήγησεν αὐτοῖς ἐν ὀλίγοις τί ὤφειλον νὰ πράξωσι, καὶ ἀπέστειλεν εἶτα αὐτοὺς ὅπως μεταμφιεσθῶσιν.

Ὁ 33ος ἦτο ἀρχαῖος στρατιώτης τῶν ἀποσκευῶν, ὀνόματι Πήγασης, ὅστις ὑπηρέτει πρὸ δεκαετίας εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχηγοί του μετεχειρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐπικινδύνους ὑποθέσεις. Αὐτὸν κατὰ προτίμησιν ἐπεφόρτιζον νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς κακούργους ἐκείνους, οἵτινες ὑπεδεικνύοντο ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀντιστῶσιν ἐνόπλως. Τὸ ἀνάστημά του, ἡ ρώμη καὶ ἡ γενναιότης του, ὧν πολλάκις ἔδωσε τρανὰ δείγματα, σενέτειον ὥστε νὰ τὸν μεταχειρίζωνται εἰς ἐπικινδύνους περιστάσεις, ὁσάκις ἐφοβοῦντο ἔνοπλον ἀντίστασιν. Ἐξηκημένος ἄλλως τε εἰς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ γινώσκων καλῶς νὰ ἐνεργῇ *παρακολούθησιν* ὑπόπτου ἀτόμου, ὁ Πήγασης δὲν ἦτο ἐν τούτοις τόσον ἐπινοητικὸς ὅσον ὁ σύντροφος αὐτοῦ Πιεδούσης, ὁ 29ος ὅπως ἀπεκάλουν αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Ὁ Πιεδούσης οὗτος εἶχεν ἐπίσης ὑπηρετήσει εἰς τὸ ναυτικόν, καὶ δὲν ὡμοίαζε σχεδὸν μὲ τὸν Πήγασιν. Μικρόσωμος, ἰσχνός, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ μέρος εἴς τινα ρῆξιν, ἀνεπλήρου τὴν ἐλλείπουσαν αὐτῷ ρώμην διὰ μεγάλης ἐπιδεξιότητος. Εἶδον αὐτὸν μίαν φοράν, ἐνῷ δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐπάλαιον πάλην ἄνισον πρὸς τέσσαρας λωποδύτας, νὰ διολισθήσῃ ὅπως γαλῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαμαχομένων καὶ νὰ περιπλέξῃ τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων κακούργων. Λεπτὸς ὡς νῆμα μεταξῆς, πανοῦργος ὡς ἀλώπηξ, καὶ περιπλέον ἐραστὴς τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὄχι μόνον ἐγίνωσκε κατὰ βάθος ὅλας τὰς ἐν χρήσει πανουργίας, ἀλλ' ἐφεύρισκε καὶ νέας. Αὐτὸς ἐπενόησε τὸ τέχνασμα τοῦ σημειωματαρίου, ὅπερ εἶνε ἄριστον μέσον διὰ νὰ μάθῃ τις τὸ ὄνομα κυρίου ἐπιστρέφοντος ἐν τῇ κατοικίᾳ του. Ἐπειδή, ἐκτὸς τούτων, ἦτο διδάσκαλος εἰς τὴν τέχνην τοῦ μεταμφιένεσθαι, καθόσον καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἦτο κατάλληλος εἰς τὸ νὰ ὑποκρίνηται ὅ,τι δήποτε πρόσωπον, εἰς αὐτὸν ἰδίως ἐνεπιστεύετο ὁ ἀρχηγὸς τὰς λεπτοτέρας ἀνιχνεύσεις, ἐπιτηρήσεις ὑπόπτων ταμιῶν, ἀναζητήσεις υἱῶν οἰκογενειῶν ἀποδράντων τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἀνακαλύψεις διαβοήτων τυχοδιωκτῶν. Ὁ Πιεδούσης ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς κομψευόμενον καὶ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τράπεζαν βακαρὰ διὰ νὰ συλλάβῃ κλέπτας.

Πολλάκις εἰς δυσκόλους ἐπιχειρήσεις εἶχε βοηθήσει τὸν κύριον Λεκόκ, διὰ τὸν ὁποῖον ἔτρεφεν ἀπεριόριστον θαυμασμόν.

Τὰ δύο ἀστυνομικὰ ταῦτα ὄργανα ἐγνώριζον τὴν ὑπόθεσιν τῆς *θάμας τῆς πίκας*, ὅπως ἀπεκάλουν ἤδη εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου εὑρεθέντος πτώματος, καὶ ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἐργασθῶσιν εἰς αὐτὴν ἐκολάκευεν ὑπερμέτρως τὴν φιλοτιμίαν των. Ἠδύναντο νὰ ὦσι βέβαιοι εἰς τὴν Διεύθυνσιν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες θὰ εἰργάζοντο, ὄχι μόνον μετὰ ζήλου, ἀλλὰ μετὰ πάθους, εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἰχνῶν τοῦ δολοφόνου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μετεμφιέσθησαν, ὁ Πήγασις εἰς ἀχθοφόρον τοῦ ὀψοπωλείου, καὶ ὁ Πιεδούσης εἰς *μοσχομάγκαν*, πωλητὴν εἰσιτηρίων θεάτρων, ἢ συλλέκτην κεκαυμένων σιγάρων, καὶ ὑπῆγον νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς τὰς δύο ἐξόδους τῆς αὐλῆς τῆς Sainte-Chapelle, ὁ ἀριθμὸς 33 εἰς τὴν πρὸς τὸ βουλεβάρτον τοῦ καταστήματος θύραν, καὶ ὁ ἀριθμὸς 29 εἰς τὴν ἔξοδον τῆς παρόδου, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν κρηπῖδα τῶν Χρυσοχόων.

Εἶχον συμφωνήσει, ἐννοεῖται, νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἅμα τὸ θήραμα ἐλάμβανεν, ὅπως λέγουσιν οἱ κυνηγοί, ἀπόφασίν τινα.

Ἀφοῦ ἕκαστος τούτων κατέλαβε τὴν ἐπιτηρητικὴν αὐτοῦ θέσιν, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε ν' ἀνοίξωσι τὸ δωμάτιον, ἔνθα ἐκοιμᾶτο πάντοτε ὁ βωβὸς μὲ συνεσφιγμένους γρόνθους. Ἐδέησε νὰ τὸν ὠθήσουν διὰ ν' ἀφυπνίσουν τὸν παράδοξον τοῦτον κακοῦργον, ὅστις ἀπὸ τῆς συλλήψεώς του ἀφιέρου ὅλας σχεδὸν τὰς ὥρας του εἰς τὸν ὕπνον.

— Ἐφυλακίσθης κατὰ λάθος, παιδί μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην ἔπαιζε διὰ τὸν τύπον τὴν κωμῳδίαν, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ φυλακισμένος δὲν ἤκουε λέξιν. Δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠγέρθη, διότι ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαιμίου, καὶ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ δι' εὐήθους τρόπου. Ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν γραμματείαν, ὅπου παρέδωσαν αὐτῷ ἐπακριβῶς τὰ ἑπτὰ σολδία του, τὸ μαχαίριον καὶ τὸν ἄνθρακά του, μετὰ ταῦτα ἠνέῳξαν τὴν μεγάλην τοῦ Κρατητηρίου θύραν καὶ ἔβαλον αὐτὸν ἔξω.

Καθ' ὃν καιρὸν ἐξεπλήρουν τὰς διατυ-

πώσεις, αἵτινες συνίσταντο εἰς τὴν προσωπικὴν ἄρσιν τῆς ἐγκαθείρξεως, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν καὶ παρετήρει διὰ τῶν θυρίδων ἑνὸς παραθύρου ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς ἐξόδου. Εἶδε τὸν βωβὸν νὰ βαδίζῃ βραδέως, νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αὐλῆς, νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κεχρυσωμένου τόξου τῆς Sainte-Chapelle, εἶτα νὰ στρέψῃ πανταχόθεν, ὡς ἄνθρωπος ζητῶν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὑρίσκεται, καὶ μετὰ μακρὸν δισταγμόν, νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν κρηπῖδα.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅστις διηύθυνε τὴν ἐπιχείρησιν, ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς ὅτι ἐβάδιζε καλῶς. Ἔφθασε λοιπὸν δρομαίως δι' ἐσωτερικῶν διαδρόμων εἰς τὰς νέας οἰκοδομὰς τοῦ Καταστήματος τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς κρηπῖδος διὰ θύρας ἀνοικτῆς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἦτο ἄλλοτε ἡ ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Μόλις ἐξελθών, εἶδε τὸν Πιεδούσην ἐπακουμβῶντα ἐπὶ τοῦ περιφράγματος τῆς κρηπῖδος καὶ παρατηροῦντα δύο ἁλιεῖς, οἵτινες ἐπέμενον νὰ παρενοχλῶσι τὸν κωβιὸν παρὰ τὸ δριμὺ τοῦ χειμῶνος. Ἀπώτερον, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Μισέλ, προὐχώρει ὁ Πήγασης βαδίζων ἀμερίμνως. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συντρόφου του, ὁ βωβός, ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς λεωφόρου, ἐφαίνετο ἀναζητῶν τὸν δρόμον του. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐπανεύρισκεν αὐτόν, διότι ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπί τινος ὁρίου, ὅπου ἔστη μὲ τὰς χεῖρας κρεμαμένας, τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ ὑπάγῃ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας περιεπάτει κατὰ μῆκος τῶν οἰκιῶν μέχρι τῆς Νέας Γεφύρας καὶ παρέμενε κατοπτεύων εἰς τὴν γωνίαν τῆς κρηπῖδος. Ὁ βωβὸς ἔμενε πάντοτε ἀκίνητος.

— Ὤ! ὤ! ὑπετονθόρυσεν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύριος Λεκὸκ ἠπατήθη. Ὁ ἄνθρωπός μας εἶνε πονηρότερος αὐτοῦ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕως ὅτου ἔλθουν νὰ τὸν ἀναπληρώσουν. Ὑποπτεύεται ἆρά γε ὅτι ὁ μὲ τὸν χιτωνίσκον αὐτὸς μάγκας εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἀριθμῶν μας; Ὄχι, διότι δὲν ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀναμφιβόλως εἶνε βλαξ, ἂν δὲν εἶνε πρώτης τάξεως πανοῦργος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ βωβὸς ἤρχισε πάλιν νὰ βαδίζῃ, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔκαμε ὅπως ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Sainte-Chapelle. Ὁ Πήγασης παρηκολούθησεν αὐτὸν μακρόθεν, καὶ ὁ ἀρχηγός του, ὅστις δὲν ἐνόει πλέον τίποτε, εἶδεν αὐτὸν ἐπανελθόντα μόνον μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, καὶ συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Πιεδούση, ὅστις κατηυθύνθη πάραυτα βαδίζων πρὸς τὴν Νέαν Γέφυραν. Διῆλθε πρὸ τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ τῷ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας.

— Ὁ παρακολουθούμενος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κρατητήριον. Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐρωτᾷ τί πρέπει νὰ κάμῃ.

— Ὕπαγε νὰ τῷ εἴπῃς νὰ περιμένῃ τὰς διαταγάς μου.

Ὁ ἀριθμὸς 29 ἀνεχώρησε καὶ ὁ ἀρχηγός του ἔμεινε λίαν τεταραγμένος καὶ ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ. Διηρώτα ἑαυτὸν τί ὤφειλε νὰ κάμῃ ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην περίπτωσιν, ὅτε δέκα βήματα μακρὰν παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Νέας Γεφύρας τὸν κύριον Λεκόκ, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου.

Η'

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἔρχεται εἰς κατάλληλον ὥραν ὁ γέρων Λεκόκ, ἐτονθόρυσε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Αὐτὸς ἐγέμισε τὸ ὅπλον μου. Τὸ ὅπλον τοῦτο δὲν ἐκπυρσοκροτεῖ, διότι ἡ πυρίτις του εἶνε κακῆς ποιότητος. Ὀφείλει νὰ μοὶ προμηθεύσῃ καλλίτερα ἐφόδια ἢ νὰ ἀνομολογήσῃ ὅτι ἡ ἐπινόησίς του δὲν εἶνε λογική.

Καὶ βλέπων ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ ἔμελλε νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι τὸν γνωρίζει:

— Ὁ ὑψηλὸς αὐτὸς μελαγχροινὸς εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ υἱός του. Ὁ ἀγαθὸς γέρων δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἂν τὸν πλησιάσω ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του, ἀλλά, μὰ τὴν πίστιν μου! τόσον τὸ χειρότερον. Θέλω νὰ μάθω πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου ταύτης... Καὶ ἔπειτα, θὰ μεταχειρισθῶ διατυπώσεις.

Καὶ τοποθετηθεὶς εἰς τρόπον ὥστε νὰ φράξῃ τὴν διάβασιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπροχώρησε μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ εἶπεν εὐγενῶς:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε δὲ Γεντιλῆ νὰ σᾶς εἴπω δύο λέξεις κατ' ἰδίαν. Δὲν θὰ σᾶς κρατήσω πολύ.

— Περίμενέ με, φίλτατε Λουδοβῖκε, μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀφίνων τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του καὶ κατευθυνόμενος εἰς ἓν τῶν λιθίνων ἡμικυκλίων, ἅτινα εὑρίσκονται κατὰ διαστήματα ἐπὶ τῶν περιφραγμάτων τῆς γεφύρας.

Καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ:

— Ἠδύνασθε, ἐπανέλαβε, νὰ μὲ ἀπαλλάξετε τῆς συνδιασκέψεως αὐτῆς ἐν μέσῃ ὁδῷ. Πρὸ ὀλίγου σᾶς εἶπον ὅτι πολὺ ἐπεθύμουν ν' ἀφήσω τὸν υἱόν μου ἔξω τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀστυνομίας.

— Συγγνώμην! ἀγαπητὲ Λεκόκ, ἡ περίπτωσις ἐπείγει τόσον...

— Ἐὰν εἶνε τόσον ἐπείγουσα, ὁμιλήσατε, ἀλλ' ἐστὲ σύντομος. Ὑπάγομεν νὰ προφθάσωμεν τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Σαὶν-Κλοῦ, καὶ ἐὰν μὲ κρατήσετε ὀλίγον ἐδῶ, θ' ἀναχωρήσῃ.

— Ἰδοὺ τί τρέχει εἰς δύο λέξεις. Πρὸ μικροῦ ἄφησα ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον, ὅπως μὲ συνεβουλεύσατε... Ἔμεινεν εἴκοσι λεπτὰ καθήμενος ἐπὶ τῆς κρηπῖδος, καὶ ἐπανῆλθε μόνος του εἰς τὸ κρατητήριον.

— Ὦ! Ὦ! εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνορθῶν τὰ ὦτα ὡς ἀρχαῖος στρατιωτικὸς ἵππος εἰς τὸ ἄκουσμα σάλπιγγος. Ἡ ὑπόκρισις εἶνε ἐπιτυχεστάτη. Ἔχετε νὰ κάμετε μὲ πανοῦργον ἰσχυρότερον, ἀφ' ὅσον τὸν ἐνόμιζον... ἐκτὸς ἂν...

Ὁ κύριος Λεκὸκ διέκοψεν ἀποτόμως τὸν λόγον του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἰδιάζουσαν ἔκφρασιν, ὡπλίσθη, οὕτως εἰπεῖν, διὰ πόλεμον. Ὁ διάσημος ἀνιχνευτὴς ἐσκέπτετο.

— Ἀποπλανώμεθα, εἶπεν αἴφνης. Ὁ βωβὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρός, διότι εἶνε καλῆς πίστεως. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κρατητήριον κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι δὲν γνωρίζει τοὺς Παρισίους καὶ δὲν εἰξεύρει ποῦ νὰ ὑπάγῃ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ σχέδιόν σας δὲν ἀξίζει τίποτε, καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς πλέον παρά ποτε εἰς ἀμηχανίαν.

— Ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

— Λέγετε.

— Πῶς ὁ συλληφθεὶς ὡδηγήθη ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῶν Γοβελίνων μέχρι τοῦ κρατητηρίου;

— Ἐντὸς κλειστῆς ἁμάξης.

— Κάλλιστα! τότε οὐδὲν εἶδε καθ' ὁδόν. Ἐπαναφέρετε αὐτὸν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἁμάξης εἰς τὸν ἴδιον σταθμόν, εἰδοποιήσατε τὸν ἐνωματάρχην νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἐν συνοδίᾳ δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελήφθη. Ἐκεῖ, θὰ τὸν ἀφήσωσι καὶ θ' ἀναχωρήσωσι χωρὶς νὰ στρέψωσιν ὄπισθεν αὐτῶν. Οἱ δύο ἀριθμοί σας... ποῖοι εἶνε;

— Ὁ Πήγασης καὶ ὁ Πιεδούσης.

— Ἀξιόλογοι καὶ οἱ δύο. Θὰ προηγηθῶσι καί, περιδιαβάζοντες, θὰ ἴδωσι τί θὰ κάμῃ ὁ βωβός. Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐπανεύρῃ τὸν δρόμον του.

— Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι θὰ δυσπιστήσῃ.

— Ἀναμφιβόλως, ἐὰν εἶνε ἔνοχος, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ δυνηθῆτε ποτὲ νὰ ἐξαγάγετέ τι παρ' αὐτοῦ. Ἐάν, τοὐναντίον, ὅπως φρονῶ, δὲν ὑπῆρξεν ἢ ὄργανον ὅλως ἀμέτοχον τοῦ κακουργήματος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλει σᾶς ὁδηγήσῃ κάπου.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, καὶ θὰ ἐπροτίμων...

— Συγγνώμην! εἶπεν ὁ Λεκὸκ, ποιῶν ἡμίσειαν στροφήν, ὅπως ἐπανεύρῃ τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἐὰν συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἓν λεπτὸν περισσότερον, τὸ ἀτμόπλοιον θ' ἀναχωρήσῃ, καὶ μᾶς περιμένουν εἰς τὴν κρηπῖδα τῆς Βουλώνης. Δοῦλός σας, ἀγαπητὲ κύριε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη γοργῷ τῷ βήματι.

— Ἀναμφιβόλως, ἐξέπεσε πολύ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μείνας μόνος. Τὸ σχέδιόν του δὲν ἀξίζει ὀβολόν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν διακινδυνεύομεν τίποτε καὶ ὅτι δὲν εὑρίσκω προσφορώτερον. Ἐὰν ὁ βωβὸς δὲν ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα ταύ-

την, δὲν μᾶς μένει πλέον ἢ ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὴν Μόργην... ἐνδεχομένη περίπτωσις εἰς ἣν ὀλίγον πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν... Μὰ τὴν πίστιν μου! θὰ ἐπιχειρήσω τὸ σχέδιον· ἐὰν ἀποτύχῃ, θὰ προσκαλέσω τὸν Τολβιὰκ καὶ θ' ἀναθέσω αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε ὀλίγον ὕποπτος, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄγρυπνον ὄμμα.

Ἀφοῦ ἅπαξ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἀπώλεσεν οὔτε στιγμὴν ὅπως ἐνεργήσῃ. Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἀπεστάλησαν εἰς τὴν ὁδὸν Champ-de-l'-Alouette. Ὁ βωβός, εἰσαχθεὶς εἰς κλειστὴν ἅμαξαν, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σταθμοῦ τῶν Γοβελίνων.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΛΙΣΑΚΗΣ

ΕΜΜΑ FERRUGGIA

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

[Τέλος]

Νὰ ἐρωτευθῇ; ἀλλὰ τί. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔμενε σιωπῶν καὶ θεωρῶν τὸ ὡραῖον καὶ πλῆρες σφρίγους ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ἐγκαταλελειμμένον ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ ἀνακλίντρου, ὅπερ ἐφαίνετο ὑπνῶττον.

— Ἐὰν ἐξακολουθήσω σιωπῶν θὰ καταστῶ γελοῖος... εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Κυρία, μένετε πρὸ πολλοῦ εἰς Ἰταλίαν;

Ἡ Βάνδα ἤγειρε τὴν ξανθὴν κεφαλήν, καὶ ἐναπέθεσε τὸ σιγάρον ἐπὶ τεφροδοχείου ἐκ πορσελάνης.

— Πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπεκρίθη, λατρεύω τὴν Ἰταλίαν, δὲν θέλω νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Εἶμαι Ὀλλανδή, ἀνήκω εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνεμομύλων... προσέθεσε μετὰ μειδιάματος, καὶ ἐκτὸς τούτου, ὁ σύζυγός μου ἦτο Ρῶσσος.

Ἦτο;... χήρα λοιπόν! Ὁ Μάριος ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως καὶ ἔσχε τὴν ἀφέλειαν νὰ ἐρωτήσῃ: «Διατί;»

Ἐκείνη ἐπανέλαβε τὸ σιγάρον της καὶ:

—Ἐμαθήτευσα, εἶπεν εἴς τινα σχολὴν ἐνΠαρισίοις καὶ μετὰ ταῦτα διῆλθον ὀλίγα ἔτη ἐν Δανιμαρκίᾳ, βραδύτερον παρέμεινα μετὰ τοῦ συζύγου μου ἐπί τινα καιρὸν εἰς Πολωνίαν.

— Ὥστε, ἐξ ὅσων φαίνεται, εἶσθε κοσμοπολῖτις, εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἀκριβῶς. Θέλετε κύπελλον τεῖου;

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μετὰ γοητευτικῆς χάριτος τῷ ἐκόμισε τὸ ἰαπωνικὸν κύπελλον.

Τὰ μετὰ ταῦτα;... Δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ ἐκείνη! ἤδη τὰ πάντα μετεβλήθησαν, αἱ κινήσεις αὐτῆς κατέστησαν γλυκύτεραι, ὡμίλει χαμηλοφώνως, λεπτός τις μορμυρισμὸς ἐξήρχετο τῶν χειλέων της, εἶχε κεκαλυμμένους τοὺς ὤμους διὰ λευκοτάτου μανδηλίου καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο ὠχρὰ ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς, ἐκίνει δὲ τὰ χείλη της ὡς εἰ παρεκάλει. Εἶχε τὸ ἦθος παρθενικόν, ψυχρότητα μοναστικήν. Ἡ κεφαλή της μόνον διετήρει αὐθάδη ἀκτινοβολίαν, ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἡ τόσον ὡραία καὶ ὑπερήφανος!

Ὁ Μάριος ἦτο ἔξω φρενῶν.

—Ἡ κυρία Παῦλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἔχει δίκαιον, εἶνε πράγματι τρομερά.

— Ἐνοχλεῖσθε;

— Ἐγώ; ἀλλά, κυρία...

— Σιωπή! θέλετε νὰ ἴδητε.

— Τί;

— Τὰς στοὰς τῆς παλαιᾶς μονῆς φωτιζομένας ὑπὸ τῆς σελήνης...

— Εὐχαρίστως.

— Ὄχι ἐδῶ, πρέπει νὰ καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον, σᾶς ἐνοχλεῖ.

— Κυρία;...

— Σιωπή. Περιμείνατε.

Ἠγέρθη καὶ ἠνέῳξε τὸ παράθυρον. Ὦ πῶς διεγράφετο λευκὴ καὶ λεπτὴ εἰς τὸ σκοτεινὸν κενόν, τί ἆρά γε ἐθεώρει;

Αἴφνης ἐστράφη μετὰ θρασύτητος, ἡ παρθένος ἐξηφανίζετο, ἡ δέσποινα εἶχεν ἀπέλθει καὶ ἑνίκα ἡ πονηρά!

— Εἶνε ὑγρασία, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε ἐπανωφόριον. Θὰ τὰ καταφέρωμεν ὅμως, θὰ ἴδῆτε.

Ἀπῆλθε καὶ εἶτα ἐπανῆλθε φέρουσα εὐρύτατον περικάλυμμα λευκὸν καὶ στρόφιον.

—Βάλετε αὐτό, εἶνε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Μάριος ἐδίσταζε.

— Κάμετε γρήγορα. Θὰ σᾶς πηγαίνει ὡραία θὰ λάβετε ἀνατολικὸν ὕφος τοιουτοτρόπως· ἰδού.

Καὶ ἔρριψε τὸ κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὤμων του, αὐτὴ δὲ ὕψωσε τὸ ἄκρον τοῦ λευκοῦ μανδηλίου της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

— Βάλετε καὶ τὸ στρόφιον.

Τὸν ἐθεώρησεν οἱονεὶ ἱκανοποιηθεῖσα.

— Καλά, ἄ, νὰ αὐτὸ πηγαίνει εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν σου, καὶ τοὺς βαθεῖς μαύρους ὀφθαλμούς σου. Νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν Ἀνατολήν. . . Πηγαίνομεν.

Ἀλλὰ προτοῦ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ Μάριος, παρετήρησεν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν παράδοξον εἰκόνα αὐτοῦ μὲ τὸ εὐρὺ κάλυμμα ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κυματίζον, ἐνδεδυμένος δὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν μὲ τὸ σκληρὸν καὶ ξηρότατον περιλαίμιόν του καὶ τὸ ὡραῖον ὀθωμανικὸν στρόφιον. Ἦτο γελοιογραφία ἐντελής.

— Εἶμαι γελοῖος! ἠλίθιος! ἐψιθύρισε δάκνων τὰ χείλη του.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ δυστυχὴς Μάριος νὰ σκέπτηται τοιουτοτρόπως.

Τὸν ὡδήγησε δι' ἐσωτερικῆς τινος κλίμακος. Αὐτὴ ἐφαίνετο οἱονεὶ ὀλισθαίνουσα, φεύγουσα ὡς ἐλαφρὰ σκιά, ἐνῷ τὰ ὑποδήματα ἐκείνου ἔτριζον καὶ προσέκρουεν ἕνεκα τοῦ περικαλύμματος, τὸ ὁποῖον ἔφερε. Αὐτὴ ἐσιώπα, ἐνῷ αὐτὸς ἔπασχεν!

Ἀλλ' ἦτο ἐξαίσιον τὸ θέαμα ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν κῆπον. Ἡ σκηνὴ ἦτο ἐπιβλητική, γραφικώτατον τὸ τοπεῖον ὑπὸ τὸ ὠχρὸν τῆς σελήνης φῶς. Αἱ στοαὶ διεφαίνοντο ἐν μέσῳ τῶν δένδρων, μία δὲ μόνον στήλη διεκρίνετο ὑψηλή, ἀπολήγουσα εἰς ὀξυτενῆ στοὰν καὶ προβάλλουσα μακρὰν φασματικὴν σκιάν. Ἀφ' ἑνὸς τὸ κωμικώτατον κωδωνοστάσιον, λεπτὸν καὶ τόσον ὑψηλόν, ὥστε ἐφαίνετο ἐγγίζον τὸ βαθυκύανον τοῦ οὐρανοῦ, ἀφ' ἑτέρου ἓν μόνον ἄστρον, τρέμον ὡς ἀπολεσθέν, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς σελήνης φέγγος, διήγειρον τὰς σκέψεις.

Ὁ Μάριος ἐσιώπα καὶ ἔπασχεν.

Αὐτὴ διὰ τοῦ βραχίονός της περιέβαλλε τὸν λεπτὸν κορμὸν νεαροῦ δένδρου.

— Σκοτεινὸν καὶ ὡραῖον! Μία μοναχὴ λείπει ἐκεῖ κάτω; πλησίον τῆς ὑψηλῆς στήλης. . . ἡ θέα αὐτὴ προτρέπει εἰς φυγήν . . . τὸ ἐγκρίνετε;

Αὐτὸς ἔνευσε καταφατικῶς ἐν τῷ ἡμίφωτι.

— Ἐνθυμοῦμαι ὁμοίαν αὐτῆς σκηνὴν ἐν Δανιμαρκίᾳ . . . ἀλλὰ τὸ Δανικὸν τοπεῖον ἦτο ἀσχημότερον καὶ μελαγχολικώτερον . . . Ὦ τί μελαγχολικὴ σελήνη ἐκείνη τῆς Δανιμαρκίας . . . στρογγύλη, ψυχρά . . . Πόσον ἤμην νέα τότε . . .

Ὁ Μάριος ἀπεπειράθη νὰ τὴν ἐρωτήσῃ:

— Εἶσθε μόνη τότε;

Ἐβράδυνε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Μετ' ἐμοῦ ἦτο κυρία τις, νέα καὶ αὐτή . . . Ἦτο καλὴ καὶ ὡραία, ἐξηκολούθησεν ἡ Βάνδα, εἶχε γλυκυτάτην φωνήν, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶχε μυστηριώδη τινὰ μελαγχολίαν. Ὁ σύζυγός της βραδύτερον τὴν ἐφόνευσεν ἐκ ζηλοτυπίας.. ὁσάκις σκέπτομαι τὴν φωνὴν ἐκείνην μὲ καταλαμβάνει ῥῖγος!

Ἐρρίγησε καὶ ὁ Μάριος ἐπίσης, ἴσως ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης διηγήσεως, ἢ διότι τὴν ψυχήν του κατεῖχεν ἀνυπέρβλητος φόβος.

Τὰ δένδρα ἐσχηματίζον παραδόξους σκιὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔρημον ἄστρον, ὡς χρυσοῦν δάκρυ, τὸ δὲ ἄτεχνον κωδωνοστάσιον διέσχιζε νέφος ἐξ ἐλαφρῶν ἀργυροειδῶν ἀτμῶν.

Στηριζομένη ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ κορμοῦ ἡ Βάνδα ὡμίλει ἔτι μετὰ πολλῆς γλυκύτητος:

— Ἐκεῖ κάτω, τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος εἶνε θαυμάσιος, τὸ δὲ ἑσπέρας τὰ πέριξ τοῦ κωδωνοστασίου εἶνε μαγεία ἐκ τῶν τερετισμῶν. . . τοῦ βόμβου, τῶν κελαδημάτων, τῶν ἡδυπαθῶν ψελλισμάτων καὶ τῶν ἐρωτικῶν δυοδιῶν τῶν πτηνῶν. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὴν αὐτὴν νυκτερινὴν ἠρεμίαν, τὴν ἀπόλυτον μαγευτικὴν σιωπήν . . . ἐγὼ οὐδὲ αὐτὴν τὴν σελήνην δὲν ἤθελα . . Σύ;

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Μάριος σιγηλῶς.

— Πηγαίνομεν;

—Πηγαίνομεν.

Καὶ δὲν ἐκινεῖτο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μάριος ἔμενεν ἀκίνητος.

— Ἐκουράσθητε;

— Ὄχι.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πηγαίνωμεν.

— Πρέπει.

— Κρῖμα !

— Κρῖμα !

Μόνος του ἀφήρεσε τὸ περικάλυμμα καὶ τὸ στρόφιον εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, ἡ δὲ Βάνδα ἐγέλα καὶ ἐπανελάμβανε τὴν χυδαιότητά της . . . ἔπειτα, ἐνῷ ὁ Μάριος ἀπεσύρετο, ἐκείνη τὸν ἐκάλει τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα ἵνα ἀποσύρῃ αὐτὴν κατόπιν μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας.

Γραμμὴ φωτεινὴ ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ἐξόδου, ὁ Μάριος ἔστη, νομίζων ὅτι περιεπάτει ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ ὄντι, διότι τὸ σκότος ὑπῆρχε καὶ πολὺ μάλιστα, ἀλλ' ἐν τῷ πνεύματί του.

— Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω, ἐσκέπτετο, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, ἐὰν τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο σῶμα ἐγκλείει παρθενικὴν ψυχὴν ἢ πνεῦμα διεφθαρμένης γυναικός.

*
* *

Δὲν τὴν ἠνόει, ἐζήτει καί τι πλέον ὑπὸ τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον τῆς χάριτος, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἂν ὑπῆρχεν ἐν τῇ γυνῇ ἐκείνῃ τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ ὑψηλὸν τῷ διέφευγεν· καθ' ἣν στιγμὴν ἤλπιζε καὶ ἐπίστευεν εἰς αὐτήν, συνέβαινε νέα τις μεταμόρφωσις αἰφνιδία καὶ ταχεῖα μεταβολή. Ἔμενεν ἔκπληκτος ! Διεξήγαγε πάλην, ἧς τὸ μυστικὸν τῷ διέφευγε καὶ ἀπηλπίζετο.

Τὴν ἠγάπα ; δὲν τὸ ἐγνώριζεν, ἴσως τὴν ἐπόθει μόνον. Ἐνίοτε τῷ ἐφαίνετο ἁγνή, ἁγνὴ ὡς παιδίσκη, καὶ τότε βεβαίως αὐτὸς θὰ τὴν ἐλάτρευε, ἄλλοτεν δὲ τῇ ὡμίλει τοσοῦτον χυδαίως καὶ ἐφαίνετο τόσον βάκχευσος, ὥστε τῷ ἐπροξένει φρίκην. Ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία Παῦλα, ἔντρομος ἐκ τῆς ψυχικῆς του καταστάσεως, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἐπὶ τέλους ;...

— Ἐπὶ τέλους ; καὶ τί ἠξεύρω ἐγώ ; Ὑπερβάλλουσα χάρις, ἀρκετὴ μάθησις πολὺ πνεῦμα, δὲν ἠξεύρω τίποτε ἄλλο.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ἡ εὐγενὴς κυρία, κάμετε ἕνα ταξεῖδι ποῖος ἠξεύρει...

Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ... ἡ ἀβεβαιότης του τὸν ἐξηρέθιζεν, ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸ διπλοῦν μυστήριον, ὅπερ τῷ ἐπεβάλλετο, νὰ ἀναγνώσῃ τουτέστι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν καρδίαν τῆς Βάνδας.

— Θὰ περιμένω, ἔλεγεν.

Ἀλλ' ἡ λύσις ὑπῆρξεν ἀλλόκοτος.

Ἡ Βάνδα κατελήφθη ὑπὸ ἰδιοτροπίας ἡγεμονικῆς. Ἠθέλησεν ἵνα οἱ περιφημότεροι τῶν καλλιτεχνῶν παίξωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ της τὴν *Καβόταν τοῦ Χάντελ*, ἥτις τόσον τῇ ἤρεσκεν ἐν τῇ συναυλίᾳ τοῦ μεγάλου θεάτρου. Οἱ μουσικοὶ θὰ ἔπαιζον ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ, πλουσίως πεφωταγωγημένῃ καὶ πλήρη ἀνθέων, ἐκείνη δὲ θὰ ἔμενε κεκρυμμένη εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συναυλίας. Δὲν προσεκάλεσε, παρεκάλεσεν ὅμως τὴν κυρίαν Παῦλαν καὶ τὸν Μάριον νὰ τῆς *κάμουν συντροφιάν*. Ἡ κυρία Παῦλα προσεποιήθη ὅτι ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἐμειδίασε πολὺ κατ' ἰδίαν καὶ ἐσκέφθη αὐτοστιγμεὶ νὰ γράψῃ εἰς τὴν φίλην της διὰ δελταρίου ὅτι «ἔπασχεν ἐξ ἡμικρανίας καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρευρεθῇ», ζητοῦσα μάλιστα συγγνώμην διὰ τοῦτο.

Ὁ Μάριος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ἔλλειψε βεβαίως.

Ἡ Βάνδα ὡμοίαζε παιδίσκης· εἶχεν ἀληθῶς παιδικὴν χάριν· μὲ τὸ ἀφελὲς καὶ ἁπλούστατον ἔνδυμά της, τὸ ἄνευ κοσμημάτων. Εἰς τὰ δάκτυλα τῶν λευκοτάτων χειρῶν της δὲν ἔφερε δακτύλια, οἱ δὲ βραχίονές της ἐχάνοντο, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριχάπτων. Ἐπήγαινεν, ἤρχετο πάντοτε γελόεσσα, πάντοτε ἤρεμος, ὡραία.

Καὶ ἡ μουσικὴ ἤρχισε — διαβολική, πονηρά, κολασμένη !

Ἡ Βάνδα ἐμειδία πάντοτε, ἐφαίνετο γελῶσα διὰ κάτι τι πολὺ μεμακρυσμένον, πολὺ χάριεν.

Ὁ Μάριος ἐθαύμαζε θεωρῶν κατὰ κρόταφον τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην κατατομήν, ἥτις ἐφαίνετο τελειοτάτη. Ἄλλο τι δὲν παρετήρησε, τὴν ἐπλησίασεν, ἐνῷ ἡ μουσικὴ ἐγέλα σαρδονικῶς, καὶ τὴν ἠρώτησε:

—Βάνδα, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου;

Ἡ Βάνδα ἀνετινάχθη, ἀνηγέρθη ταχέως καὶ εἶπε φέρουσα τὸ ρινόμακτρόν της εἰς τὰ χείλη:

— Ἄχ, Θεέ μου ! τί ἀστειότης !

Ἀλλ' ὁ Μάριος δὲν ἠστειεύετο ποσῶς καὶ ἦτο τόσον ὠχρός, ὥστε ἐκείνη καταπνίγουσα τὸν γέλωτά της ἐπρόσθεσεν :

— Ὁμιλεῖτε σοβαρῶς ; Καὶ πῶς δὲν τὸ ἠξεύρετε ; εἶμαι ὕπανδρος . . . καὶ ἂν περὶ τοῦ συζύγου μου ὁμιλῶ ὡς περὶ νεκροῦ, τοῦτο συμβαίνει, διότι εἶνε ἀληθῶς νεκρὸς διὰ τὴν καρδίαν μου. Ἐγὼ εἶμαι ἐλευθέρα . . . ἐλευθέρα νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι θέλω, ἐκτὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ἐζητήσατε.

Ὁ Μάριος ἔμεινεν ἔκπληκτος, ἀκίνητος.

—Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα τί πειράζει; — ἐψιθύρισεν ἡ Βάνδα.

— Πονηρά ! εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ ζωηρότητος καὶ ὀργῆς.

Ἡ Βάνδα ἐμειδίασεν.

Μειδίαμα φανερόν . . . Ὁ Μάριος ἐνόησε τὸ μειδίαμά της ἐκεῖνο· ἦτο ἀποκάλυψις.

Ὁ νέος προσήλωσε τοὺς γαλανοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὸ βάθος τῶν ἰδικῶν της . . .

—Ἔχεις δίκαιον, τῇ εἶπε, σφίγγων αὐτὴν ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔχεις δίκαιον, τί μὲ μέλλει ;

Ἐκ τῆς ἡμικλείστου θύρας εἰσβάλλουσιν οἱ φθόγγοι πονηροί . . . καὶ ταυτοχρόνως οἱ εἰρωνικοὶ ἦχοι τοῦ τετραχόρδου, ἐνῷ ἡ βάρβιτος ρινοφωνεῖ σιγηλῶς...

Ἡ διαβολικὴ φαντασία τοῦ Χάντελ θριαμβεύει !

Ἐν Ζακύνθῳ. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,50 (3,70)

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. ..... δρ. 1 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα (τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard ..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ..... Δραχ. 2 [2.20]

«Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] ..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

«Παλαιαὶ Ἁμαρτίαι» λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου .... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν ..... Δρ. 1.50 [1.70]

« Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἄγγλου Ὀρλέν ..... Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἔβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) ..... Δρ. 5.50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon ..... Δρ. 2[2.20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου ..... Δρ. 3 [3.30]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπέν, ἄρτι ἐκδοθέν. Δραχ. ..... 3 [3,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) ..... Δρ. 4 [4,30]

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου ..... λεπ. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυφλῆ. δρ. 3. (3,30)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἔρως καὶ Σα», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου ..... δρ. 1 [1,10]

«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.1,50[2]

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περιπλανώμενος» Α. Σούτσου ..... λεπ. 50 (60)

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαβυλωνία», Βυζαντίου ..... λεπ. 50 (60)

«Ἡ Ὡραία Παρισινὴ» ..... λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίσση (τόμοι 10) ..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 1,50 (1,70)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*